

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2411/21
12.5.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Ђаковић, председника већа, др Драгице Попеску и Светлане Павић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, пок. ГГ и пок. ДД, сви из Скопља, Република Северна Македонија, чији је пуномоћник Ненад Петковић, адвокат из Београда, ул. Млатишумина бр. 9, против туженог “Дунав осигурање”, са седиштем у Београду, ул. Македонска бр. 4 и ЂЂ из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Милан Илић, адвокат из Београда, ул. Ферикса Канића бр. 25/а, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужилаца АА, ББ и ВВ, изјављеној против пресуде Првог општинског суда у Београду П бр.4724/03 од 31.01.2006. године, у седници већа одржаној дана 12.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужилаца АА, ББ и ВВ и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог општинског суда у Београду П бр.4724/03 од 31.01.2006. године, у делу става првог изреке, у односу на тужиоце АА, ББ и ВВ, као и у ставу другом изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца АА, ББ и ВВ за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца којим су тражили да суд обавезе прво и друготужене да им солидарно на име штете плате и то: АА на име претрпљених душевних болова због смрти супруге ЕЕ износ од 300.000,00 динара, на име материјалне штете за трошкове сахране супруге износ од 50.000,00 динара, на име трошкова превоза посмртних остатака супруге од Велике Плана до Скопља 50.000,00 динара, те на име трошкова давања помена за смрт супруге по месним обичајима износ од 50.000,00 динара, на име ношења и набавке црнине за супругу износ од 10.000,00 динара, на име трошкова подизања споменика износ од 39.850,00 динара, те тужиоцу ББ за душевне болове за смрт мајке ЕЕ износ од 400.000,00 динара, тужиоцу ВВ за душевне болове за смрт мајке ЕЕ износ од 400.000,00 динара, тужиоцу ГГ на име душевних болова због смрти кћерке ЕЕ износ од 400.000,00 динара, те тужиоцу ДД за душевне болове због смрти кћерке ЕЕ износ од

400.000,00 динара, све са законском затезном каматом на нематеријалну штету почев од дана пресуђења до коначне исплате, а на материјалну штету почев од дана вештачења до коначне исплате, као и трошкове парничног поступка, као неоснован. Ставом другим изреке, тужба тужиоца којим су тражили да суд обавезе прво и друготуженог да тужиоцима АА, ББ и ВВ плату на име месечне ренте износ од по 6.000,00 динара, доспеле рате одједном почев од 27.04.1990. године, до коначне исплате, одбацује се као неуредна.

Решењем Првог основног суда у Београду П бр.61818/10 од 16.05.2014.године прекинут је поступак у овој правној ствари због смрти тужилаца ЖЖ и ГГ. Решењем Првог основног суда у Београду П бр.61818/10 од 07.10.2020.године настављен је поступак у овој правној ствари само у односу на тужиоце АА, ББ и ВВ.

Против пресуде Првог општинског суда у Београду П бр.4724/03 од 31.01.2006. године, тужиоци АА, ББ и ВВ су изјавили жалбу, побијајући је у целости из свих законом прописаних разлога.

Апелациони суд у Београду је испитао побијану пресуду у границама овлашћења прописаних одредбом члана 372 ЗПП (“Службени гласник РС” бр. 125/04 и 111/09), који се примењује на основу одредбе члана 506 став 1 ЗПП (“Службени гласник РС” бр. 72/11, са свим изменама и допунама) и нашао да је жалба тужилаца неоснована.

У поступку пред првостепеним судом, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 1, 2, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности.

Из утврђеног чињеничног стања произлази, да је пресудом Општинског суда у Баточини К бр. 95/92 од 07.04.1999. године, овде друготужени, окривљени ЋЋ, оглашен кривим због тога што је дана... године, око 09,30 часова, као учесник у саобраћају изазвао саобраћајни удес на начин како је ближе описано у изреци означене пресуде, наневши притом сувозачу возила, са којим је дошло до судара, ЕЕ, тешке телесне повреде од којих је услед искрвављења наступила смрт, те је истом пресудом осуђен на казну затвора у трајању од једне године. Означена пресуда Општинског суда у Баточини правноснажна је 17.06.1999. године. Тужилац АА је супруг покојне ЕЕ, а тужиоци ББ и ВВ синови пок. ЕЕ. Међу парничним странкама у току поступка није била спорна чињеница, нити је била спорна одговорност прво и друготуженог за смрт ЕЕ из догађаја, односно саобраћајног удеса 27.03.1990. године, који је проузроковао друготужени ЋЋ.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је нашао да је тужбени захтев тужилаца у делу којим се захтева накнада нематеријалне и материјалне штете и то по свим видовима неоснован, док је у преосталом делу тужба тужилаца која се односи на захтев за исплату ренте, неуредна. Наиме, првостепени суд је ценећи истакнути приговор застарелости, пошао од чињенице да је пресуда Општинског суда у Баточини К бр. 95/92 од 07.04.1999. године постала правноснажна 17.06.1999. године, па су тужиоци имали могућност да свој имовинско-правни захтев у

виду накнаде штете по свим видовима, односно по наведеном основу, остваре у року од три године, рачунајући од дана када је означена пресуда Општинског суда у Баточини, постала правноснажна, односно од 17.06.1999. године, дакле, до 17.06.2002. године и то подношењем тужбе у том смислу. Како је тужба тужилаца у конкретном случају са захтевом за накнаду неимовинске штете поднета 02.06.2003. године, дакле по протеку рока од три године из члана 376 став 1 Закона о облигационим односима, то првостепени суд налази да је потраживање тужилаца застарело. Првостепени суд је даље нашао да је тужба тужилаца ВВ и ББ у погледу захтева који се односи на месечну ренту по 6.000,00 динара месечно, неуредна, у смислу члана 103 у вези члана 100 Закона о парничном поступку, имајући у виду да иста није разумљива и не садржи све што је потребно да би се по тужби са овим делом тужбеног захтева могло поступити. Наиме, у конкретном случају се не види период за који тужиоци захтевају накнаду штете по овом основу, а са друге стране и износ од 6.000,00 динара, је произвољан, имајући нарочито у виду чињеницу да тужиоци до закључења главне расправе нису уопште ни доставили доказе о томе да је покојна ЕЕ имала примања, колика и по ком основу су била та примања.

Оцењујући наводе жалбе тужилаца, овај суд је нашао да је одлука првостепеног суда, којом је одбијен тужбени захтев тужилаца за накнаду материјалне и нематеријалне штете, правилна, односно правилно је првостепени суд нашао да је у конкретном случају тужбени захтев тужилаца у овом делу неоснован, те је правилно оценио као основан приговор застарелости потраживања тужилаца, али је приликом оцене приговора застарелости погрешно применио материјално право.

Наиме, у конкретном случају, тужиоци потражују накнаду материјалне и нематеријалне штете због штетног догађаја који се догодио дана 27.03.1990. године, који је проузрокован кривичним делом учињеним од стране друготуженог, а чије возило је било осигурано од аутоодговорности код првотуженог. У том смислу, према члану 377 став 1 Закона о облигационим односима када је штета проузрокована кривичним делом, а за кривично гоњење је предвиђен дужи рок застарелости захтев за накнаду штете према одговорном лицу застарева када истекне време одређено за застарелост кривичног гоњења, а ставом два истог члана да прекид застаревања кривичног гоњења повлачи за собом и прекид застаревања захтева за накнаду штете, те да исто важи и за застој застаревања (став три). Иначе, накнада штете проузрокована кривичним делом може се остварити и истицањем захтева у кривичном поступку. То правно средство доводи до прекида застаревања накнаде штете, те уколико су оштећени упућени на парницу ради остваривања свог имовинскоправног захтева, сматра се да је, применом члана 390 Закона о облигационим односима, наступио условни прекид застарелости, уколико оштећени поднесе тужбу за накнаду штете у року од 3 месеца од дана правноснажности одлуке.

Имајући у виду да је правноснажном пресудом кривичног суда од 17.06.1999.године утврђена кривица друготуженог, оштећени-овде тужиоци, су у року од три месеца од правноснажности осуђујуће пресуде у кривичном поступку могли да поднесу тужбу парничном суду, ради накнаде нематеријалне и материјалне штете проистекле извршењем кривичног дела, а након што су од стране кривичног суда упућени да свој имовинскоправни захтев остваре у парничном поступку. Како је тужба

у овој правној ствари поднета 02.06.2003.године, дакле након истека рока од три месеца предвиђен одредбом члана 390 ЗОО, односно након четири године од дана правноснажности кривичне пресуде, то је приговор застарелости потраживања тужилаца основан.

У том смислу су неосновани наводи жалбе тужилаца да у конкретном случају није истекао привилеговани рок застарелости из члана 377 став 1 ЗОО, који у конкретном случају износи десет година од извршења кривичног дела, те да је у конкретном случају овај рок застарелости био у прекиду све време трајања кривичног поступка. Ово из разлога јер је управо одредбом члана 390 ЗОО предвиђен рок у којем су оштећени дужни да поднесу тужбу парничном суду након правноснажног окончања кривичног поступка, а то је рок од три месеца од правноснажности одлуке, те да су исти то учинили у том року, сматрало би се да је постојао прекид рока застарелости потраживања јер би услов био испуњен, али у овом случају услов-подношење тужбе у року од три месеца од дана правноснажности, није испуњен, па због тога се не може сматрати да је дошло до прекида рока застарелости накнаде штете.

Даље, оцењујући наводе жалбе тужилаца, који се односе на став други изреке побитне пресуде, којим је тужба тужилаца за исплату месечне ренте износ од по 6.000,00 динара, доспеле рате одједном почев од 27.04.1990.године, одбачена као неуредна, овај суд је нашао да је оваква одлука првостепеног суда у свему законита и правилна. Наиме, у конкретном случају тужба тужилаца, коју је саставио пуномоћник из реда адвоката, у овом делу не садржи све што је потребно да би се по њој поступило, неразумљива је и неуредна, имајући у виду да у тужби нису назначили период за који се односи тражена рента, нису доставили доказе суду на околности висине примања пок. ЕЕ, односно нису доставили овај доказ преведен на српски језик, из ког разлога се исти није могао ценити.

На основу свега наведеног, применом члана 375 ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке пресуде.

Одлука као у ставу другом изреке донета је у смислу одредбе члана 161 ЗПП, имајући у виду да је жалба тужилаца оцењена као неоснована.

**Председник већа-судија
Зорица Ђаковић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић

Дна: Предмет доставити Првом основном суду у Београду
А.Ј.